

**De unguibus humanis : dissertatio inauguralis medico-chirurgica ... /
auctor Salomo Ephraimsohn.**

Contributors

Ephraimsohn, Salomo.
Friedrich-Wilhelms-Universität Berlin.
Royal College of Surgeons of England

Publication/Creation

Berolini : Typ. Nietackianis, 1833.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/wymu9fpx>

Provider

Royal College of Surgeons

License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by The Royal College of Surgeons of England. The original may be consulted at The Royal College of Surgeons of England. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DE
UNGUIBUS HUMANIS.

DISSERTATIO
INAUGURALIS MEDICO-CHIRURGICA
QUAM
CONSENSU ET AUCTORITATE
GRATIOSI MEDICORUM ORDINIS
IN
UNIVERSITATE LITERARIA
FRIDERICA GUILIELMA
UT SUMMI
IN **MEDICINA ET CHIRURGIA HONORES**

RITE SIBI CONCEDANTUR

DIE III. M. APRILIS A. MDCCCXXXIII.

H. L. Q. S.

PUBLICICE DEFENSURUS EST

AUCTOR

SALOMO EPHRAIMSOHN

POMERANUS.

OPPONENTIBUS:

M. DE CELIŃSKI, MED. ET CHIR. DR.

F. BICKING, MED. ET CHIR. DR.

G. SCHUELER, MED. ET CHIR. DR.

BEROLINI,
TYPIS NIETACKIANIS.

UNIVERSUS HUMANUS

OTTAVIDIO

ADVERSUS MEDICAM CHIRURGICAM

CONTRA ET ALIQUANTUM

LIBERUM MEDICAM CHIRURGICAM

IN LIBRO DE

LIBRO DE

ET

IN LIBRO DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

P A R E N T I B U S

OPTIMIS DILECTISSIMIS

FILIUS.

P A R E N T I B U S

OPTIMO DIRECTISSIMO

NEC NON

VIRIS

PRAENOBILISSIMIS ATQUE HUMANISSIMIS

H. HAMMERFELD,

E. L. COHN,

H. ARNHEIM,

MAGNOPERE DE SE MERITIS

PIO GRATOQUE ANIMO

PRÆNOBILISSIMIS ATQUE HUMANISSIMIS

H. HAMMERSFELD.

E. L. COHN.

H. ARNHEIM.

MAGNOPERE DE SE MERITO

D. D. D.

AUCTORI

I. Descriptio unguium anatomica.

Ungues, quos naturae suae et chemicae et physiologicae causa telae corneae adnumeramus, extremum superiorem locum phalangum digitorum et manus et pedis tenent, ita, ut in pollice et halluce secundae, in ceteris digitis, tertiae phalangi affixi sint. Figura eorum clypeo aut parmae est similis, qua re duae planities et quatuor margines distinguenda sunt. Plana dividi possunt in tres partes, in supremam sive radicem, a plica corii et epidermidis tectam, in mediam, quae ita collocata est, ut superiori exteriori planitiei cutis affixa sit, et infimam, apicem, quae cuti non amplius adhaeret et, supra carnem prominens, modo major modo minor invenitur, quemadmodum saepius dissecatur; sibi enim ipsi relicta, longitudinem permagnam accipit simulque crassior et cacuminata fit. Praeterea planum externum arcuata gaudet forma, cujus directio longitudinalis viam rectam, transversalis viam curvatam sequitur, ita ut convexum existat. Planum internum est concavum et epidermidi cutique externae digitorum adjacet. Margines laterales sunt magis recti et in fini-

bus marginis superioris paullulum curvantur; margo externus est ille, qui a linea Winslowii maxime abest et in manibus ad latus ulnare spectat, margo internus ille nominatur, qui propius eam lineam accedit et in manibus ad latus radiale vergit. Radix a plica cutis involvitur, pars autem unguis inferior a plica relictâ, patet. Margo superior, in formam hemisphaericam curvatus, regulari forma non gaudet, quia, papillis exstructis cutaneis, a plica cutis omnino destituitur. Margo inferior nullo loco continetur et liber exstat.

Plantiam externam accuratius intuentes, nos non fugiet, partem inferiorem rubere, superiorem albere, quae lunula, semilunula, ἀνατολή, nominatur, et, a flexura semicirculari originem ducens, retro ad radicem unguis prorogatur. In parte ejus rubra lineas longitudinales directas compressis ordinibus cernimus, quae aequae ac color albus et ruber ab epidermide corloque suppositis oriuntur.

Quod tandem ad differentiam singulorum unguum attinet, unguis pollicis et hallucis phalange secunda praeceteris majore exstructus maximus et in latitudinem et in longitudinem est, qua ex causa unguis digiti minimi sive auricularis, quamvis longus, tamen propter ejus suppositam phalangem gracilem angustior est in latitudinem, unguis digiti minimi pedis, rarissime perfecte excultus, albo lunulae colore et lineis longitudinalibus caret. Caeteri ungues digitorum manus diversam formam apud diversos homines praeseferunt et ungues digitorum pedis, acerbo imperio calceolorum et caligarum pressi, emi-

nentias et impressiones varias, formamque igitur variam gerunt.

Radix cujusque unguis mollior in duplicaturam cutis, tanquam in sinum, infigitur. Vesalius, Spigelius, Bauhinus et alii, ligamento circa radicem colligatos unguis esse, voluerunt, quin vacillent, quod ligamentum dissectione corporis humani ostendi non potest. Unguis, qui in radice adhuc mollis fuerat, in lunulam et inferiorem partem progressus, sensim sensimque, depositione cutis, crassitiem majorem accipit, ita ut in radice tenuissimus, in apice crassissimus fiat. Epidermis sub ungue continuata mollior existit, quam in partibus ab unguibus destitutis, strato interno unguium contiguae cohaeret, qua ex causa planum unguis internum eo mollior fit, quo propius epidermidem accedit et sententia epidermidem sub ungue jacentem semper in eo esse unguem procreare haud multum a veritate abhorret (1).

Striae, quae, ut vidimus, in planitie exteriori unguium reperiuntur, in epidermide facillime, ut lineae longitudinales et paribus intervallis distantes cerni possunt, quibus striis obducuntur eminentiae parvae corii sub radice unguium jacentes.

Corium, continuatio cutis externae superioris et internae inferioris, papillis pro tactus organo praeditae, plicam, ut unguis in situ dato permaneant, curvatam reddit, eminentiisque parvulis, in villorum aut

(1) Friedr. Hildebrand's Handbuch der Anatomie des Menschen 4, Ausg. besorgt von Ernst Hnr. Weber. 4. Bd. Braunschweig 1830. 1r. Bd. Allg. Anatom., P. 195.

papillarum formam prodeuntibus, gaudet, quae papillae a vasis penitus permanatae, maximam partem unguium nutritioni praesunt. Corium, quod usque ad lunulam albo colore fuerat, repente in linea semicirculari rubescit, unde unguis colorem rubrum accipit; lineae longitudinales arcte cohaerentes, quas in unguibus et epidermide videre possumus, in corio quoque reperimus et, copia vasorum praeditae, interstitia minori copia vasorum repleta habent.

II. Physiologia unguium.

Veteres putaverunt, ungues nihil aliud esse, quam indurationes extremitatesque nervorum, et per coagulationem substantiae nervosae e nervo eos constitisse voluit Empedocles (1) et Foësius (2) ungues nervorum clausulas summas vocat a natura firmitatis (et soliditatis) gratia datos, qui, si deficient, imbecillitatem summam indicare et Hippocrates (3) cum puer, ait, non vitalis futurus nascatur, caro ipsius unguis supereminet, ungues vero tam in manibus, quam in pedibus, deficient. Columbus (4) non solum a cute sed etiam a tendinibus musculorum digitos extendentibus originem unguium derivat. At quamvis ungues densitate, rigiditate et soliditate ab epidermide differant, tamen continuatio cuticulae ha-

(1) Aristotelis libr. de spirit. c. 6.

(2) Foësius in nott. ad libr. de superfet. Hippocrat.

(3) Hippocratis libr. de superfet. II. § 20. seq.

(4) Columbus Admin. anat. lib. II. cap. 15.

beri possunt, quia cum cute intime cohaerentes, per macerationem secedunt aeque ac epidermis. Quod vero clarius apparet si epidermidem digitorum emortuorum aqua fervida, aut putredine, aut maceratione, a cuti cauta manu secernimus, ungues in plica epidermidis remanebunt. Porro saepius occurrunt homines, qui habent ungues tam molles, praesertim in minimo pedis digito, ut epidermidem paullo inspissatam aemulentur (1), et alii quorum cuticula praesertim in partibus volae manus et pedis unguisimillima facta est. Denique, cuticula cum unguibus in statu morbo dejecta et remota, iterum regeneratur et cuticula et ungues corii secretionem (2); nec exempla desunt, ubi, phalange aliqua cum ungue amissa, in extremitate phalangis remanentis digitorum novi ungues nati sint (3).

De structura unguium valde dissentiunt Anatomici; alii ob strias et sulcos, quos in superficie cernimus,

(1) Francisc. de Riet. Diss. inaug. de origine tactus Lugd. Bat. 1743. recus. in Halleri disputat. select. vol. IV. §. XV.

(2) Pechlin (Observat. phys. med. p. 315.) pueri mentionem facit, qui auctumno quoque cuticulam cum unguibus amissam iterum atque iterum renovavit.

(3) Tulpius (Observ. med. Amstel. 1672. Lib. IV. c. 56. p. 370.) observavit, tertia phalange perdita, in secunda, qua iterum perdita, in prima phalange unguem formari et similia exempla enarrant Ormancey, (Sur la reproduction d'un ongle à la deuxième phalange du doigt du milieu dans le Journal de Med. Mars 1809. p. 218.) Ansiaux (Clinique chirurg. Liège 1816. 8. p. 217.) F. S. Voigt, Blumenbach (Institut. physiolog. §. 592. p. 511. not.), Pechlin, Voigtel etc.

eos ex fibris longitudinalibus, quæ a radice ad marginem inferiorem vergant, constare, contendunt; alii, ob modum crescendi et oriundi, eos ex foliolis aliud super alio jacentibus et inter se connexis, quorum superius longius et inferius sit brevius, constructos esse, putant, quod mihi verisimilius videtur, quamvis adhuc aliquo modo demonstrari non potuerit; cum enim partem inferiorem apicis removeere velimus, ac incisione transversali cultro facta, parteque relicta avulsa, pars unguis dissecta directionem quidem datam sequitur, sed continuo una vel altera unguis adhaerentis pars laminarum et foliorum formam accipiet; et in morbis aliquibus cutaneis, si ungues quoque a malo corripiantur, eos in singulis laminis et squamulis prolabentes videmus.

Ungues nec sentiunt nec vi vitali gaudent et in radice orti protruduntur et, sensim proVecti et secretionem corii partibus similaribus aucti, majorem crassitiem accipiunt. Ita per totam vitam crescunt et pars eorum supra finem digiti progressa, nisi cultro removeatur, longius prominet. Qua re fit, ut alienationes in radice aut continuatione ortæ, ut maculae albae, foramina in eos pertusa etc. sensim ad marginem inferiorem promoveantur et excludantur indeque conjunctio laesi in media parte unguis nunquam fit, sed externa pars, crescente altera solito more, abjicitur 1).

Ungues minus exculti et praesertim unguis digiti

(1) Conf. Frid. Pauli de vulneribus sanandis, praemio regis ornata commentatio Gott. 1825. 4. §. 172.

pedis minimi, ubique rubrum colorem, albitudinem lunulae radicisque, lineasque striatas cutis desiderant, quarum munere funguntur papillae irregulares, qua ex causa ungues magis epidermidi induratae similes et ex molli materie conflati videntur. In parvulis foetibus ungues adhuc non adsunt, propterea quod extremitates minus excultae sunt et secundum J. F. Meckel minorem natu (1). Unguium primordia cerni possunt quinto mense conceptionis et teste T. Kerkringio (2) et J. Cuviero (3) jam tertio conceptionis mense in foetu modo formati apparere solent et maturorum ungues foetuum, adhuc utero matris conclusorum, longe absunt a perfectione secundum Meckel quod fortasse ad crassitudinem, extensionem etc. pertinet, sed forma, directione, rubedine et albedine non ab hominum excultorum unguibus abhorrent et saepius in formam semilunarium fragmentorum prolabantur secundum E. H. Weber (4) usque ad septimum conceptionis mensem, in quo jam omnes exculti sunt, quod testatur de Siebold (5).

Ungues Aethiopum sicuti tota eorum cutis nigrescit (ex fusco nigra), qui color deduci debet a

(1) Joh. Fr. Meckel Handbuch der menschl. Anatom. Halle u. Berlin 1815, Th. I, S. 591.

(2) Theodori Kerkringii Osteogen. fetuum c. 19.

(3) J. Cuvier Leçons d'Anatomie comparée, recueillies et publiées, par C. Dumeril 5 voll. Paris an VIII — XIV (1799 — 1805) avec fig. T. 2, p. 616.

(4) Vid. Fr. Hildebrand's Anatomie I. Bd. p. 195.

(5) Abbildungen aus dem Gesamtgebiete der theoretisch-practischen Geburtshülfe, nebst beschreibender Erklärung derselben. Nach dem Franz. des Maygrier bearb. von E. C. J. v. Siebold, Berlin 1829, gr. 8, S. 51.

cuticula, quae superficiem internam unguium concavam induit et pigmento nigro praedita est (1).

III. Finis et usus.

1) Ungues tuentur digitorum extremitates mollissimas et organon tactus ita muniunt, ut perfacile resistere et apprehendere aliquid possit. In pedibus gressum adjuvant ungues et impediunt, quo minus apices digitorum offendantur, cutis reflectatur vel marginem superscandat, ut experiuntur illi, qui praemordent ungues vel nimis eos resecant, quod maximo est incommodo, praesertim si quid prehendere velint cum manibus, et unguibus pedum carentibus, molestum est incedere et valde dolorificum.

2) Ungues ornamento sunt, nam laesos aut male constructos ungues tegimus.

3) Multas utilitates alias praebent, quas tela cornea in universo nobis exhibet, e. g. sensibilitas deficiens, perdifficile penetrantur ab humoribus, aëre, calore et electricitate, quam ob rem organo tactus tanquam isolatores existunt.

4) Multae a Veteribus huc adnumeratae indoles (2).

(1) F. A. Beclard. *Elémens d'Anatomie générale ou description des tous les genres d'organes qui composent le corps humain* à Paris 1825. 8, p. 300.

Conf. Dr. K. A. Rudolphi *Grundriss der Physiologie* 1. Bd. Berlin 1821. 8, §. 43. Anm. 2. p. 43.

(2) Thomas Bartholinus (*Anatome quartum renovata* Lugdani 1677. 8. Lib. IV. p. 558.) „Maximam utilita-

5) Intus assumpti tam in pulvere, quam in infusione vomitum ciere dicuntur a Schroedero (1) cui Fr. Hoffmann adstipulatur, atque Beckerus (2) in tantum extollit eorum vim emeticam, ut antimonialem eos appellare non haesitet, quod fortasse ab oleo pingui in unguibus contento, dependet, sed nostris temporibus nemo facile eos loco emetici applicare vellet, sed facilius periculum facere potes, si ungues resectos cum Nicotiana misceas et in fumisugio fumiges. (Plura hac de re vide in Frankenaue (3).

Joan. Pincier (4) his versibus unguium utilitatem canit:

Extremi digiti manuumque pedumque teneantur

Unguibus exterius quasi crusta et cortice,
cujus

Materies solida est, duroque simillima
cornu

Atque fenestratae pellucida more laternae

tem afferunt ungues, aït, ad fricandum, 'scalpendum et defendendum (immo mulieribus litigiosis!) ad corpus humoribus superfluis et fuliginibus liberandam et indicia vitae et sanitatis. Physiognomicis et Medicis praebenda."

(1) Schroederi Pharmacop. lib. V. Cl. IV. no. 94.

(2) Beckerus in med. microcosm. Lib. I. Cap. II.

(3) Georg Frid. Franc. de Frankenaue Onyxologia curiosa sive de unguibus etc. Jenae 1695. 4.

(4) Joan. Pincier in Otii Marpurg. etc. lib. I. p. 52.

IV. Characteres chemici.

Putredini valde se opponunt, quamquam minori in gradu quam pili; pinguedinis aut olei haud minimam copiam vinctam continent, quod facillime perspici potest, si unguem corpori vivo detractum, ignis flammae exponas, qui subinde liquescit et comburitur. Emolliuntur in calore adaucto (+ 100° R.) sine ulla decompositione. Destillationi siccae expositi, magnam olei foetidi, paucam ammoniaci carbonici, minimam aquae copiam praebent, et carbo splendore metallico remanet, quo perfecte combusto, in cinere exorto calcariam carbonicam et phosphoricam, natrumque phosphoricum invenies. Aqua, ut tota tela cornea, non solvuntur, sed aliquantulum emolliuntur. Alcohol et Aether eos non mutant, nisi oleum comprehensum solvant et in liquore evaporato acidum oleosum et margaricum invenies. Acidum sulphuricum concentratum nihil ex iis extrahit, quamvis eos emolliat, qua ratione a cuticula se differunt, quae non solum emollitur, sed etiam tandem dissolvitur. Simili modo Acidum nitricum dilutum eos quidem emollit, sed non dissolvit et sibi ipsi et ungui praebet colorem flavum, ut aliis materiebus vegetabilibus et animalibus, sed facilius et majore impressione, quod periculum in viventibus adhuc hominibus perbene institui potest, si unguis acido nitrico attingatur; quo in experimento videre possumus eam partem luteam, colore nunquam mutato, ad marginem inferiorem protrudi et majori aut minori temporis spatio decuti. Acido

nitrico concentrato solvuntur et liquor ad siccitatem evaporatus repente detonat; ab acido acetico concentrato non corripuntur, nihilo minus a diluto quocum per plures dies in vase bene clauso digesti paullisper solvuntur et, liquore evaporato, massa subflava, pellucida remanebit. Acidum muriaticum concentratum cum iis communicat colorem violaceum, immo coeruleum, quem acidum nitricum in subluteum et ammoniacum causticum in aurantiacum colorem mutat. Aqua regis eos statim dissolvit et massa subflava, rigida et dura relinquitur (1): Ammoniacum causticum eos non dissolvit; at perbene alkalia caustica fixa, ut Kali, Natron etc. Si lixivium kalinum concentratum iis immisceatur saponacea, foetore ingratisimo exhalato, substantia oritur, quod kali corneum (Hornkali) ab aqua solutum, sapore et reactione alkalina gaudet et acido acetico dissolvitur; in aqua solutum et filtratum relinquit in filtro pulverem colore viridi nigricante (Ferrum sulphuratum?) aëri expositum, mox albescentem. Indole telae corneae cum alkalibus fixis saponem constituere ab albumine inspissato, exsiccato aut coagulato facile distingui potest. Acido quovis saponi immixto, acidum carbonicum et hydrothionicum evolvitur, antequam ipsa fit praecipitatio (2).

(1) Jacob Berzelius Lehrbuch der Chemie aus dem Schwedischen übersetzt von F. Wöhler 4. Bds 1. Abth. Dresden 1831.

(2) Berzelius Ueberblick über die Zusammensetzung der thierischen Flüssigkeiten. Nürnberg 1814. p. 10.

Quibus rebus collectis nos non fugere potest, telam corneam albumini quidem similem, sed non aequalem esse et eam propriam animale[m] materiem habere coacti sumus. Partes telam corneam constituentes igitur sunt: Carbogenium, Hydrogenium, Nitrogenium, Oxygenium et Sulphur (quamquam in minima quantitate). Sed quomodo singula elementa supra nominata inter se componantur, adhuc Chemici non exquisiverunt. Secundum John maxima ex parte ungues ex mucos simili induratoque albumine constant (1). Hic mihi locus videtur indolis memorandae, ungues nonnullis oxydis metallicis et aliis succis tingentibus facillime colore affici, unde vetustissimus Orientis mos deduci potest, ungues succo Lawsoniae inermis colorare, qui color ita perseverat, ut Rudolphi (2) ungues corporis cujusdam mortui, Aegyptiorum modo conditi, adhuc rubro colore obductos animadvertit. Sed apud vivos non tam diu colorem retinuissent, nisi iterum atque iterum tincti essent, quia partes posteriores semper protruduntur. Quo ex exemplo vetustissima illa opinio, ungues post mortem crescere omnino redarguitur.

V. Anatomia comparata.

Ungues, quales in hominibus spectamus, in omnibus animalibus desiderantur et simiae ipsae tantum-

(1) Conf. J. Friedr. John's chemische Tabellen des Thierreichs. Berlin 1814. fol.

(2) Dr. K. A. Rudolphi Grundriss der Physiologie. Th. 1. § 169 Anm. p. 159.

modo in pollice ungue, qui ab humano ungue non multum abhorret, utuntur. Ungues ceterorum digitorum jam acuminantur et unguiculis simillimi redduntur. In ceteris mammalibus apices digitorum aut omnino, aut maxima ex parte obteguntur ab unguis et similem formam in avibus et reptilibus invenimus. Omnia animalia cum unguis plus minusve excultis exstructa nascuntur. Ad phalangem ultimam muniendam facti, in universum desunt digitis animalium, qui nec ingrediendi nec comprehendendi causa adsunt, e. g. in vespertilionibus et alis avium. Ex qua regula excipiuntur Parra Palamedea et pedes natatorii plurium testudinum et salamandarum. Ungues avium magis digitum pedis minimum aemulantur; magis exculti et unguiculis carnivororum simillimi in avibus rapacibus, plani in Palmipedibus, cacuminati et valde prominentes in posteriori digito hirundinis Parraeque inveniuntur; unguis est denticulatus in uno aut altero latere digiti medii Caprimulgi et Ardeae, unguis est supernumerarius et osseus, cornuque similis, in tarso maximae partis Gallinacearum, quod calcar nominatur, Pavo bicalcaratus duo calcaria habet; quod calcar, si dissecetur et cristae inseratur, in novo fundo incrementa facit. In Reptilibus ungues nihil memoratu dignum prae se ferunt (1).

(1) Conf. J. Cuvier Leçons d'Anatom. comparée etc. T. 2. Art. VII. Leçon XIV. p. 615.

J. F. Meckel System der vergleichenden Anatomie. Halle 1821.

VI. Anatomia pathologica.

Quamquam ungues propria vi vitali carent, tamen in statu morbo mutari possunt vario modo; partim influxibus virium obnoxiarum, quae in substantiam eorum penetrant et morbos indiopathicos provocant, partim morbis et inflammationibus matricis. Quam ob rem fieri potest, ut ungues in formam suam mutantur aut naturae suae internae alienationes perpetiantur.

Primum variat in diversis statibus morboſis unguium color. Flavescunt in ictero, luridum et coeruleum nigricantem colorem contrahunt in cholera asiatica; venenis sumptis, in stadio febrium frigoris, in cyanosi, chlorosi etc. livescunt, albescunt in senile (1), rubescunt in trichomate, in ecchymomate subungui, in syphilitide etc. etc.

Majus et deforme volumen accipiunt propter munditiam neglectam, deinde in lepra, trichomate, cachexiis, emaciationibus etc. Bartholinus (2) puerum mendicantem, cujus ungues non more consueto longi, crassi et curvati erant, vidit, qui propter pondus delapsi regeneratique, haud dissimiles erant pri-

(1) Justus Chr. Loder (Med. und chirurg. Beobachtungen. Jena 1794) in paralyſi brachiorum ungues digitorum pallidos et albos fieri vidit, et, quo magis morbus sublatus erat eo magis rubescere coeperunt, deinde coeruleum colorem nacti sensim naturalem receperunt.

(2) Acta Hafniens. 1671 et 72. Vol. I obs. XVI. p. 43. Tab. I. fig. 2.

oribus. Hilling (1) memorat hominis, cujus longi, acuti, cinerei unguis pedis dextri vere, sinistri autumno delapsi sunt. Schelhasen (2) similem hominem vidit. Morgagni (3) mentionem facit anus, cujus unguis hallucis cornu parvi magnitudinem assumserat. Voigtel (4) unguem hallucis pedis dextri duo et semis pollicis longum, tres lineas crassum et in apice curvatum vidit; et multa alia exempla ab autoribus, ab Hallero, Bonn, Camper et aliis memorantur.

Delabuntur ex vulneribus acceptis et in diversis aliis morbis, ut in trichomate, lepra, syphilitide, panaritio, herpete etc.

Defectus unguium ut vitium primae formationis rarissime animadvertitur, sed occurrit ut desint, quae de re exemplum statuit theatrum anatomicum Berolinense, ubi in portento praeter naturam desiderantur.

Minores fiunt et in squamis delabuntur in panaritio, in exanthematibus variis chronicis, ex cachexia propria, veneficiis metallicis chronicis etc.

Structuram naturalem amittunt et molliores redduntur in panaritio, chlorosi etc. aut duriores et cor-

(1) Misc. Nat. cur. Dec. II. An. I. obs. 160. Tab. VI. fig. 8 — 11.

(2) Eaedem An. III. obs. 162. Tab. V. fig. 6.

(3) Epistol. LXVIII. 6. B. 5. p. 190.

(4) F. G. Voigtel, Handbuch der pathol. Anat. ed. von P. F. Meckel. Halle 1804. 1. B. p. 88.

nubus similes fiunt in trichomate, ex munditie neglecta, in phthisi, lepra (1) etc.

Directionem naturalem mutant in cachexiis, in trichomate etc, praesertim unguis hallucis, nisi saepius dissecetur, instar cochleae curvari et usque ad unum et dimidium pedem adnasci potest (2).

VII. Morbi unguium.

A. Morbi unguium idiopathici.

1. Seline.

Seline, Nubeculae, Νεφελία, maculae sunt diversae figurae et magnitudinis, albi coloris, lunula tamen albiores. Idiopathice saepissime in adolescentia apparent et secundum Bartholinum (3) „a calore vegeto proveniunt, qui delitescencia excrementa ad unguis protrudit et ab aliis separat, huic heterogeneis“ Plenck (4) cum carie ossium comparat et selinem a carie sicca ortam putat. Deuteropathice originem ducere possunt a pustulis et ulceribus matricis.

(1) Conf. Hensler vom abendländ. Aussatze, Hamb. 1790. p. 157 seq.

(2) Allg. Histor. der Nat. Th. 7. L. II. S. 224. Nr. 1337.
Conf. A. W. Otto Handbuch der pathol. Anatom. des Menschen und der Thiere. Breslau 1830.

(3) Bartholini Anatome p. 558.

(4) J. Jac. Plenck, De morbis cutaneis. In's Deutsche übers. von Fr. Aug. v. Wasserberg. 2. Aufl. Wien 1789. p. 179.

Quaecunque tamen est causa proxima selines idiopathicae, ad sanandum nos aliquid instituamus non opus est, partim macula alba post duas hebdomades ad tres menses usque in apicem protruditur suaque sponte removetur, partim majoris sunt numeri, quam ut ab omnibus unguibus amoveri possint. Si haud absistere quaquam a macula delinenda velis, cultrum aut testam vitream arripias et maculam, quae aut superficiem externam aut mediam unguis partem tenet, radendo removeas, et impediens, quo minus selina regeneretur, si quotidie manus in solutione aluminis in aqua fontana laves (1).

Sed aliter res se habet, si selina a pustula aut alia matricis desorganisatione originem duxerit. Hic enim puri, ne totus unguis separetur et delabatur, effugium, unde evadere possit, dare debebis: et omni jure unguem tam diu scalpes, quam ad matricem perveneris et pus, saniem etc. evacuaveris. (Conf. Tineam).

2) Maculae coeruleae sive Ecchymoma unguis.

Sunt minores vel majores maculae coeruleae aut lividae sub unguibus, quae aut partem unguis aut totum occupant et secundum causas malum provocantes dividi possunt:

a) in ecchymoma violentum. Quassatione

(1) Conf. Gottlieb Hoffmann. Die Kunst aus dem Gesichte Krankheiten zu erkennen. Frankfurt u. Leipzig 1791. p. 96.

aut impressione subita in unguis effecta, ecchymoma eodem modo sub ungue, quo sub cuticula fit. Sanguis extravasatus inter corium et cuticulam situs, per unguem translucet. Saepius hoc ecchymoma assulis, acubus, hamulis etc. fit, qui ab apice inter unguem et cutem penetraverunt, quo in casu circa assulam aut acum etc. immissam, ecchymoma circumscriptum est, nec valde propagatur.

Therapia variat secundum causas; vehementissimae quassationi aut ictui, statim in auxilium vocati medemur fomentationibus frigidis e. g. aqua saturnina, pluribus salibus in aqua solutis etc. Secundum B. Merjilink (1) est optimum frigus efficiens remedium praeter glaciem ipsam ammoniacum nitricum, natrum carbonicum et aqua frigida ana, quibus, ad solvendum vasi impositis, digitus immergi potest. Si copia sanguinis extravasati major sit, quam ut facile resorberi possit, puncturam, superficie unguis radenda tenuiore facta in loco extravasationis per unguem instituas. Sed caveto, ne matricem punctura laedas; evacuatio sanguinis idcirco necessaria est, quoniam sanguis saepius, praesertim dyscrasia praedominante, in suppurationem transit, aut copia sua dissolutionem unguis a matrice secum fert, qua ex causa unguis delabi potest. Illa unguis pars a matrice dissoluta proxime, ubi unguis cum cute cohaeret, resecanda cultro aut forfice et plumaceolo, unguento simplice, rosato, saturnino etc. oblito, te-

(1) Froriep's Notizen aus dem Gebiete der Natur- und Heilkunde 28s. Heft. August 1830.

genda est. G. Hoffmann (1) mixturam sequentem maxime laudat.

℞. Terebinthinae Venetae unciam dimidiam.

Vitellum Ovi unum.

Olei hyperici drachmas duas.

M. bene, D. S. in carpiam oblinas.

Primo autem stadio praeterlapso adhibendae sunt, sanguine extravasato emisso, fomentationes aromaticae, e speciebus aromaticis, vino, aceto etc. aut emplastra e galbano crocato etc. Sed in plurimis casibus, si quassatio majoris fuerat momenti, felici eventu non delectabimur, sed unguis post longius aut brevius temporis spatium decidet (conf. lapsum unguis).

b) Ungues coerulei a frigore aëris. Frigus, quod superficiem corporis primo momento irritat et vasa ad majorem reactionem impellit, congestionem sanguinis ad cutem, ruborem, inflammationem, erythemaque efficit. Si appulsus frigoris perdurat, frigusque diutius ardet, vasa, a spasmo correpta, clauduntur, sanguis refrigescit et ad vasa majora repellitur. Extremitates corporis non bene obtectae et prae frigore munitae pallidae et rigidae fiunt. In his adhuc mitioribus gradibus ungues quoque frigore afficiuntur, eorumque prior rubor in coeruleum colorem mutatur. Diagnosi hujus status non difficilis est et faciliior cura, sed caveto, ne cum digitis frigidis manus aut pedis ad fornacem calidam acce-

(1) Gottl. Hoffmann p. 95.

das, nam vasa, frigore debiliora facta, subitaneo impulsu sanguinis celerius quam justo dilatantur, dirumpuntur et perniciem mox auferres. Sensim igitur digitos calefacias, quod facillime terendo et movendo fieri potest, aut potionibus calidis, excitantibus et irritantibus.

c) Ungues coerulei a frigore febrili. Hic non est locus causam proximam febrium exponendi, sed demonstrare mihi liceat proximas frigoris sequelas in febribus. Ut in frigore ex causis externis, ita in frigore febrili vasa tenuissima aut, si vis, vasa capillaria contrahuntur, quo fit, ut cutis contrahatur, mutatio et secretio substantiarum non absolvatur, difficultas respirandi oriatur, carbogenium sanguinis praevaleat et venae repleantur. Quae cum ita sint, quid aliud fieri potest, quam ut partes retibus venosis exstructae, livido colore tingantur, immo, ut facies et ungues, qui, ante vasis penitus tranata praediti, ipsi pellucidi, impeditam sanguinis decarbonisationem primum in medium proferre debeant, colorem in coeruleum et lividum mutant? At quem hoc signum fugerit? Sed non solum in febrili frigore, lividum invenies colorem, sed etiam

d) Ungues coeruleos aut lividos a morbis chronicis, in quibus carbogenium sanguinis praedominat, propter oxygenationem sanguinis non rite procedentem, partim propter impeditam expansionem pulmonibus necessariam, partim propter refluxum sanguinis ad cor imminutum aut interruptum indeque exorientem venarum sanguinis abundantiam. Itaque in paroxysmis tussis convulsivae fortioribus

vulgo livescunt. In peripneumonia, in pulmonum vomicis, in angina polyposa (Croup) eorum lividitas observatur, nec non in ascitide, si jam ab exsudatis humoribus diaphragma vehementer comprimatur et hac ratione extensioni pulmonum obstaculum non facile superandum adducatur; porro in asphyxia, hydrope pericardii pectorisque, in asthmate, suffocatione, angina pectoris, apoplexia. Sunt etiam quaedam venena inprimis narcotica, ut opium, belladonna, nux vomica, faba St. Ignatii etc., quae atoniam paralyticam pulmonum gignere possunt, ex qua tantum impedimentum respirandi oritur, ut sanguis justo minori copia oxygenium recipiat. Atque in aliis morbis, ubi sanguinis oxydatio in pulmonibus rite procedit, si ab alia quacunque in organismo haerente causa copia sanguinis venosi praevaleat, color lividus saepenumero nascitur, ut in morbo maculoso Werlhofii, in scorbutica affectione, in cyanosi sive morbo coeruleo (1) etc. Praeterea memoratu dignus

(1) Confer. A. G. Richter die specielle Therapie herausgegeben von Dr. G. A. Richter II Bände 8. 5r. Band pag. 155.

C. F. Haase dissert. inaug. de morbo coeruleo c. tab. aën. Lipsiae 1813.

Kreysig über die Krankheiten des Herzens Th. I, p. 371. Th. II. Abth. II. pag. 788.

Miguel temporäre Blausucht in Horn's Archiv für med. Erfahrungen 1826. Heft 6.

Gölis febris coerulea in Hufel. Journ. der prakt. Heilk. April. 1825.

Franciscus Xaver. Kuczyk dissert. inaug. de Cyanosi. Berlin 1829.

est color, qui ex argento nitrico diutius sumto oritur, ubi non cutis solum, sed unguis etiam colorem coeruleum fuscum accipiunt.

3) Fissura unguium.

Continuitate unguium sublata, rimam unam aut plures per unam aut plures lineas agunt.

Saepissime fissurae causae sunt; instrumenta acuta, quibus unguis aut in apice aut in continuatione scinditur, quod genus Plenck fissuram unguium cruentam vocat et a fissura sicca, quae interdum sua sponte saepius autem ex causis specificis, ut veneno syphilitico aut corruptione totius organi cuticulae, ut in herpete, lepra, elephantiasi etc. oritur, secernit. Si causa externa malum effecit, ex vulnere ipso facilius diagnosces et secundum gradum vulnerationis curabis. Matrice una cum ungue laesa et instrumento altius penetrante, ante omnia corpora aliena, ut assulae metallicae, vitreae etc., quae fortasse vulnere adhaerent, tenaculo aut cultro removebis; tunc haemorrhagiam, quae semper est permagna, sistas, frigore, stipticis, ut aqua vulneraria Thedeni, aceto vini, solutione Aluminis, Kino etc., conglutinantibus ut gummi arabico, boleto igniario etc. etc. Effluxu sanguinis suppresso vulnus per primam intentionem reunias et fasciam partibus laesis aptam aut emplastra adhaesiva imponas. Fissuram unguis nunquam reunies, sed natura ipsa curam perficiet, unguis enim perscissus sensim in apicem protrudetur et ita fissuram cultro aut forfice resecare poteris. Aequali modo curam naturae medicatrici mandare poteris, si sua

sponte fissura exorta sit. Cachexia autem morbum provocante, remedia porrigas, quae ad cachexiam removendam afferunt, et malum per se evanescet.

4) Scabrities unguium.

Ungues tanquam carie sicca, asperi, facile terendi et inaequales fiunt, quo sensim diminuuntur et volumen minus accipiunt. Causae sunt externae aut internae; ad externas pertinent labores nimii et laesiones radices unguium, quibus matrix ad anomalas secretiones impellitur; ad internas diversae cachexiae et exanthemata chronica. Cura in causis externis poscit quietem et otium digiti affecti, quem emplastro adhaesivo aut alio circumdes et digitum totum manica unius digiti munias.

5) Pterygium unguium.

Cuticula, quae corium induit, quocum plicam efficit, ut radix unguis in situ firmetur, semper dimidiam lineam aut amplius corio prominet, sed saepius occurrit, ut magis et longius prorogetur et unguis dimidius tegatur, quod nominare mihi liceat pterygium unguium spurium; si aliae autem partes ita prominent, ut unguis pars involvatur, pterygium unguium verum nominare possumus, quod priori saepius occurrit et excrescentiis fungosis, carne luxuriante etc. oritur.

Therapia a) pterygii spurii. Cuticula ab ungue instrumento aliquo obtuso repellitur et ab ungue solvitur, quo facto, attenuatur et malum tollitur; sin autem longior sit, quam ut findatur, melius

agitabis, si cuticulam cultro acuto et cacuminato incisione semicirculari removeas, sed caveto, ne corium laedas, quod facile cognoscere potes ex colore magis rubente et loco magis sublato, itaque incisionem ita facias, ut semper pilum latum a corio distet.

b) Pterygii veri. In excrescentias fungosas lapidem infernalem, Mercurium praecipitatum rubrum etc. applicare, aut eas cultro removeere potes, in carnem luxuriantem notissimis remediis, ut pulvere sacchari cum alumine usto, Mercurio praecipitato rubro etc. utaris.

6. Dislocatio unguium.

Locus consuetus, quem in phalangibus ungues occupant, mutatus est, neque solum in phalange secunda aut prima animadversi sunt, sed in trunco etiam extremitatum. Causae malum gignentes aut vitia primae formationis, aut morbis et perditis singulis phalangibus acquiruntur. Ad vitia congenita pertinent ii casus, quos nobis Bartholinus tradidit, ubi unguis digiti indicis puellae cujusdam in interiore parte digiti situs erat, et unguis viri cujusdam, qui digitis carebat, trunco affixi (1). Ad acquisita pertinent ii casus in quibus, phalange una aut altera digitorum amissa, in fine phalangis remanentis novus oritur unguis, aut cuticula crassitudinem unguis accipit.

7. Vitia diversa primae formationis unguium.

Huc pertinent casus nonnulli jam sub disloca-

(1) Bartholini hist. anat. Cent. II, Hist. XXXIV. T. I. p. 240. seq.

tione nominati, porro, si major aut minor digitorum numerus congenitus sit, major aut minor numerus unguium, deinde concretio unguium, si digiti ipsi conglomerantur, sed in perfectissima unguium concretionem haud facile sulcum desiderabis, quin locum disjunctionis indicet. Quod ad therapiam attinet digiti concreti operatione disjungendi et unguis in sulco perscindendi sunt, numerus major digitorum ad normalem redigendus est etc.

8. Arctura unguium.

Unguis, directione naturali mutata, in carnem innascitur, quod non tam majori ejus latitudine ad aucta, quam sursum pressis partibus carnosus efficitur et praecipue in margine hallucis externo, ad secundum digitum spectante occurrit et saepissime a calceis angustissimis unguibusque brevissime abscissis oritur. Pressione perpetua, quam partes adjacentes perferre coactae sunt, inflammantur et propter irritationem sempiternam in suppurationem transeunt, at pus non verum, sed magis saniem ex eadem causa secernunt. Suppuratione per aliquod tempus perseverante, modo excrescentiae fungosae, e fundo aegroto exortae, apparent, unguemque tegunt, quod pterygium verum nominavimus et, si diutius perduret, irritatio non tollatur, excrescentiaeque non removeantur, suppuratio semper pejorem foetorem exhalat et sanies magis magisque corrodit partes, in carcinoma aut transit, aut inflammatio ad os propagatur, cariemque et necrosin efficit. Et unguis ipse non segnis est et consors fit pernicipi obsidentis et aut magis accrescit et malum semper adauget aut in

loco ulceroso mollior fit, formamque magnitudinemque mutat. Quo fit, ut aegrotus maximis doloribus vexetur et consistere nequeat.

Therapia. Pede affecto per dimidiam horam aquae tepidae immerso, ut unguis aliquantulum emolliatur, instrumentoque satis idoneo lamella unguis superiore abrasa, quae tenuissima fiat, unguis caute specillo subposito attollitur et altero specillo parva carpiæ copia unguento rosato, saturnino etc. oblitae, subjicitur, abhinc emplastro adhaesivo firmatur. Doloribus autem non remittentibus die sequente vinculum et carpiæ renovetur. Chelius (1) secundum Desault et Richerand bracteolum plumbicum sub unguis margine poni et emplastro adhaesivo firmari jubet, quo enim facto, unguis sursum tollitur et partes carnosae deprimuntur. Unguem hac curatione directionem naturalem adeptum ne supra modum abscondas et in lateribus rotundes, sed in latitudinem solam eum decurtes. Attamen in minoribus mali gradibus haec curatio sufficiet; si excrescentiae autem fungosae jam unguem circumdent, et aegrotus tactum ferre non possit, ante omnia otium et quietem recommends, in loco affecto carpiam rasam, pulvere aluminis usti, minii aut Mercurii precipitati rubri (2) conspersam, ponas et, duobus praeterlapsis

(1) Maximil. Jos. Chelius Handbuch der Chirurgie etc. 2 Bände. III. Auflage. Heidelb. u. Leipzig 1823. I. Bd. I. Abth. p. 121.

(2) Tourner (Maladies de la peau Part. 2. Cap. V. p. 5) praecipitatum rubrum hoc in malo omnibus praefert remediis.

diebus, jam excrescentias forfice aut cultro removere poteris, aegroto doloribus in hac operatione non affecto. Quo facto, priori methodo facilius uti poteris, aut, si unguis nimis profunde subconditus sit et excrescentiae fungosae maximum volumen nactae sint, a methodo enarrata desistas, nam aut minime tibi proderit, aut ne maximis quidem doloribus perficere poteris. Inflammatione hallucis fomentationibus emollientibus et quiete imminuta, alterum forficis rectae ramum acutissimum celerrime ab apice usque ad basin unguis mediam infigas, unguemque in duas partes perscindas. Deinde partem affectam tenaculo vel forcipe prehensam inflectas, solutisque adhaesionibus, extrahas aut, si et externus et internus margo malo laboret, primum alterum, tunc alterum extrahas. Excrescentiae fungosae, quae adhuc remanent aut cauterio potentiali ut lapide infernali, praecipitato rubro etc. coërcentur, aut cauterio actuali destruuntur, quo facto, cutis sub ungue posita exsicabitur et ulcus post 24 — 48 horas sanabit. Quod ad unguem restituendum spectat, regeneratio nonnunquam apud juvenes, fere nunquam apud senes animadvertitur. In partibus ungue nudis mixtionem hanc Baldinger (1) applicare vult:

℞ Vin. alb. libras duas

Aerugin.

Alumin.

Mell. comm. āa unciam dimidiam.

Ebulliant c. aq. fervid. q. v. D. S.

(1) Neues Magazin für Aerzte. 3. B. 1. St. p. 26.

Carpia solutione madefacta parti affectae applicanda.

et Plenck

℞ Aq. vuln. Theb. uncias tres,
Extr. saturn.

Ammon. muriat. \widehat{aa} drachmam dimidiam,

Cort. Chin. pulveris. unciam,

Aq. font. uncias octo.

M. D. S. ut supra.

La faye (1) hac curationis methodo utitur. Ungue in media parte tenuissimo reddito, mediam partem, formam litterae V gerentem, excidit, tunc per utrumque marginem filum metallicum transducit idque torquet, quo facto margines medii, incisione orti, appropinquantur et margines unguis increti sursum tolluntur.

9. Panaritium subungue (2).

Panaritium (Panaris, $\text{\textcircled{P}}\nu\upsilon\chi\iota\alpha$, $\text{\textcircled{P}}\alpha\rho\omega\nu\chi\iota\alpha$) inflammatione et suppuratione matricis incipit et dolor inde exortus permagnus est in fine digiti neque remittit. Dolor, si extremitates inferiores corripit, quominus aegrotus ingrediatur, impedit, et saepius per menses plures prolongatur, antequam rubor et

(1) de La faye Principes de la chirurgie 6, Edit. Rouen. An. III. 8. Nouv. Edit. par P. Mouton. Paris 1811. 8.

(2) Vogt Diss. de paronychia Viteb. 1803.

J. Sue. Practische Bemerkungen über den Nutzen des Schnitts u. der Aetzmittel z. Heilung des Fingergeschwürs. In Schreger's u. Harles Annal. B. I. St. 3.

umor apparent. Posthaec ulcere exorto, partes circumdantes intumescunt et sanies inter unguis radicem et matricem orta, effluit, pus depravatum et foetidum secernitur. Unguis ipse colorem suum naturalem in fuscum, aut nigrum mutat, breviorque et angustior factus, extabescit, nonnunquam evanescit, interdum autem latet sub carne fungosa aut sponte solvitur. Unguis, nisi delapsus sit, in massam deformem mutatur et excrescentiae fungosae, quae non solum in lateribus sicuti in praecedente morbo, sed in unguis etiam matrice et radice apparent, facillime sanguinem mittunt: quod malum Wardrop (1), speciem propriam panaritii censens Onychiam malignam appellat.

Causae hujus mali sunt aut locales, mechanicae aut chemicae, aut universales, dyscrasia herpetica praecipueque syphilitica, quo in casu hoc malum plures digitos pedis et manus corripit, aut cum variis ulceribus, inter digitos pedis et manus ortis, accipit, quae in unguem propagantur.

Therapia secundum causam et irritationis gradum variat. Internae medicamina, ad dyscrasiam revocandam apta, porrigenda, et topice secundum irritationis gradum hirudinibus, fomentationibus emollientibus, balneis, aliisque remediis utaris.

A. Cooper (2) Calomelanos et opii puri \overline{aa} gra-

(1) Wardrop. An account of some diseases of the toes and fingers with observations on their treatment. medico-chirurg. Transactions, Vol. V. p. 136.

(2) A. Cooper in London medical and physical journal April 1827, p. 189.

num unum matutino et vespertino tempore nec non decoctum sarsaparillae porrigendum et in locis affectis carpiam, soluto calomelane in aqua calcis humectatam et serico oleo imbuto tectam, imponendam esse, censet.

Quae curatio, si nihil profuerit, tunc secundum A. Cooper et Dupuytren (1) unguis cum matrice removendus est. Quam operationem Dupuytren sic perficiendam esse docet.

Pede fixo et digito morbo affecto, cum sinistra manu comprehenso, ope acutae bistouriae profundam et semicircularem incisionem, tres lineas a cutis unguem circumdantis margine remotam, ac aequo ordine cum margine procurrentem, perficias. Postquam minister digitum pedis teneat et lobulis a tergo versis sella sursum sublatis, unguis matrix removeatur. Operatione peracta, pedis digitus linteo fenestrate et cera oblito involvitur, et plumaceolum tenue compressaque imponatur. Quo facto aegrotus in lecto collocetur et pes semiflexus pulvinari infigatur.

Nonnullis horis post hanc dolorificam quidem sed breve tempus solum durantem operationem, dolores imminuuntur et tertio aut quarto die, vinum soluto, vulnus pure normali tectum adspicitur, quod nunc fascia simplici tegatur. Aegrotus, quatuordecim aut duodeviginti diebus praeterlapsis, saepissime pedibus jam uti potest.

(1) Royer-Collard dans la repertoire générale d'anatomie et de physiologie - pathologique et de Clinique chirurgicale T. II. part. première. Paris 1826. p. 108.

Cicatrix, quae oritur, laevis crassaque, sed ungue caret, at nonnunquam consistentia cornea gaudet.

Si autem non solum partes molles, sed etiam os morbo destructum est, tunc nihil restat, quam digiti amputatio.

B. Morbi symptomatici unguium.

1) Tinea unguium.

Pustula et ulcere in radice aut matrice unguis exortis, unguis ipse a pernicie corripitur, emollitur, corroditur, evanescit et sanies tenuis, liquida et foetida secernitur. Causae sunt panaritium subungue et elephantiasis, lepra, lues venerea, trichoma etc. In syphilitide, affectionibus localibus plus minusve manifestatis, ideoque lue universali exorta, saepius sub ungue primum macula, colore cuprino oritur, cujus ambitus sensim sensimque major redditus et in maculae circuitu unguis a subjacente matrice solvitur, et tali modo aut delabatur, et radice incolumi, regeneratur, semper tamen deformis, monstrosus; aut macula cuprina madere incipit et in ulcus syphiliticum mutatur (1). In herpete pustulae a digitis ad radicem unguis repunt, eam in ulcus mutant et lapsum unguium efficiunt. Simili modo in elephantiasi et similibus morbis cutaneis, in ulcerationem transgressis, primum radix, tunc matrix et unguis ipse a degene-

(1) Richter V. Band pag. 187.

C. W. Hufeland's System der pract. Heilkunde Bd. II. Abth. II. p. 379.

ratione vitiosa corripitur. De Therapia nihil dicendum puto, quia malum semper est symptomaticum et curae intentionem ad morbum primarium dirigere debemus, ut in syphilitide, antisiphilitica; in elephantiasi, pellegra etc. purificantia, alternantia etc.

2) Ungues trichomatici.

Ungues saepius loco pilorum a metamorphosis trichomatis sive plicae polonicae corripiuntur. Si stadium prodromorum malo antecurrat, hoc tempore jam ungues deformantur, nigrescunt, exasperantur, et cariem siccam pati videntur. In stadio evolutionis morbi saepius cum doloribus integumentorum capitis pungentibus et continuis iidem in unguibus sentiuntur (1). Hostis adhuc in latebris occultus prorumpit, corripitque aut crines solos aut ungues solos, aut binos. Symptomata, quae in unguibus se manifestant haec sunt: radix et lunula plurimum unguium, nam rarissime tantummodo unus solus a statu morbo corripitur, in superficie externa materie alba, pingui, plures lineas crassa, obtegitur, et locus affectus pinguedine candelae sebaceae oblitus videtur; qui inductus saepius celerrime vel una nocte oritur et deletus, paucis horis praeterlapsis, iterum renovatur. Nonnullis diebus praeterlapsis, radix unguium vel manus vel pedis modice inflammatur et

1) Confer. Richter. VI. Band. p. 390.

J. Alibert description des maladies de la peau. Paris 1806. übers. von C. F. Müller. Tübingen 1806.

F. G. Chromy von Ruhmfeld, neueste Ansicht des Weichsel-Zopfes in seiner Grundursache. Freiburg 1813.

ungues rubrum, fuscum aut lividum colorem accipiunt, doloresque provocant, si tanguntur, intumescunt et aspera, inaequali superficie praediti, in massam unguis aut cornibus haud dissimilem degenerant, quae ex pluribus alia super alia jacentibus lamellis constat. Partes ab ungue dissectae modo et prioribus deformiores iterum crescunt. Qua unguum metamorphosi diutius et per plures annos ipsos perseverante, ungues delabuntur et iterum regenerantur, sed priori pulchra forma non gaudent et asperi, inaequales deformesque fiunt. In regionibus, ubi trichoma est malum endemicum, non homines soli malo laborant, sed etiam domesticae belluae, ferae ipsae, ut lupi et vulpes, quorum unguiae, cornua, pili etc. simili modo, quam ungues, crinesque hominum mutantur. Quod ad therapiam pertinet memorare mihi liceat, diaphoretica, resolventia, diuretica et epispastica hoc in malo maximi momenti esse et Vincam Pervincam maxime laudari.

3) Gryphosis.

Ungues longiores ad volam manus aut plantam pedis curvantur, quo in statu crassiores simul et alio modo deformes fiunt. Causae Gryphoseos variae sunt, sed prae ceteris observamus Gryphosin e mutilatione aut abscissione unguum neglecta. De curvatura unguum in plica polonica supra sermo erat et nihil aliud restat, quam morbos nominare, in quibus vegetatione anomala Gryphosis unguum invenitur, quibus in casibus maximam longitudinem accipiunt

usque ad duos (1) et quatuor et semis (2) pollicis. Status morbosus, qui praecipue Gryphosin provocat, emaciationes sunt. In Phthisi pulmonali, laryngea, renali etc.; in atrophia infantium, in tabe dorsuali et omnibus cachexiis, quae hecticen jam progenuerunt, plus minusve Gryphosin invenies et oriatur necesse est, nam per maciem, quae ex morbis nominatis profertur, partes molles unguem circumdantes sensim evanescunt, sola cutis ossa tegere videtur, quare unguis vasis uberioribus satis superque nutritus, directionem rectam, ad phalangem se applicans in curvam mutat et ut semper fit, imbecillitate aut mala cura aegrotorum magis magisque crescunt curvanturque.

Cura facillima est, unguis aut forfice aut cultro removeatur, aut si perdurus sit, percidas eum auxilio serrae; praeterea, si e neglecta munditie ortus sit, hominem affectum balneis aut frigidis aut calidis recommendatis, munditiaeque maxima observata, defendas, ne iterum in malum incidat. Si emaciatione causa mali proxima sit, nihil impedire poterit, quominus unguis eodem modo reseces, etiamsi morbus primarius hoc modo non tollatur.

4) Deformitas unguium.

Ungues vario modo deformantur proroganturque quo unguibus avium cornibus minoribus etc. simili

(1) Van der Linden philosoph. transact. N. 297.

(2) Bartholini anatome, p. 57.

les fiunt (1). Causae variant pro munditie neglecta, ortu novorum unguium matrice laesa, exanthematibus chronicis variis et omnibus, quorum in Gryphosi jam mentio facta est. Cura locali nihil aliud, quam resectio partis unguis inferioris perfici potest, et in statu morbozo universali remedia contra dyscrasiam agitantia praebeas.

5) Lapsus unguium.

Decessus unius aut plurium unguium a matrice. Causae sunt externae aut internae; ad externas pertinet lapsus unguium, qui quassationes, compressiones, immersionem manuum aut pedum in aquam fervidam etc. sequitur, ad internas tinea unguis, ulcera in matrice aut unguis radice, miasma trichomatium, syphilis, herpes, venena sumta etc.

Therapia. Partes ab ungue nudae, ne ictibus percussionibus etc. irritentur aut laedantur cavendae sunt, nam attactus lenissimus jam maximos provocat dolores. Laminam e cera alba in formam clypei formatam artui ultimo digiti affecti adaptatam, phalangi imponas, emplastro adhaesivo digito affigas et digitum in manica digitata ferri jubeas. Qua curatione non contentus in matricem, quam ante fascia imposita sit, pulverem mastigis, olibani etc. inspergere potes. Initio tali modo curationis facto jam cura est absoluta, nam natura ipsa, inflammatione aut aliis pathe-

(1) Plenk hominis mentionem facit, qui adhuc juvenis inter januam digitum annularem compresserat et unguem amiserat, quo facto unguis novus rotundus, in apice acutus ortus est.

matibus coëxistentibus sublatis, unguem restituet, sed saepissime deformatur, praesertim, si matrix nuda saepius irritetur, aut si causa specifica interna in alium provocaverit.

Opera nonnulla, quae mihi non praesto, in dissertatione igitur adhuc non memorata sunt, haec:

Ludwig dissertatio de ortu et structura unguium. Lipsiae 1748.

B. S. Albinus de ungue humano ejusque reticulo itemque de cutis loco etc. Annot. academ. Vol. II. §. XIV. de natura unguium XV.

Rose de unguibus humanis. Leipzig 1773.

Werner dissert. de unguibus humanis varioque modo, quo possunt corrumpi. Lps. 1773.

Haase de nutritione unguium. Lips. 1774.

Blech dissert. de mutationibus unguium morbo-
sis. Berlin 1816.

VITAE CURRICULUM.

Ego, Salomo Ephraimsohn, veteris testamenti fidei addictus, anno MDCCCVIII Kallisiis oppido Neomarchiae, patre optimo Gabriele, matre dilectissima Joanna de gente Liebreich natus sum.

Primis litterarum elementis domi Stargardiae, civitate Pomeraniae imbutus, Gymnasium, quod in patria urbe sub auspiciis Ill. Falbe floret, petii et per octo annos me studiis, quae litteris academicis viam sternunt, de-

didi, ducibus Rectore Dr. Falbe, Professore Prielipp, Dr. Helmke et Dr. Wilde, quibus viris Illustrissimis ob eximiam erga me benevolentiam summas quam possum gratias ago. Anno MDCCCXXIX testimonio optimae notae oblato Berolinum profectus et ab Ill. Klenze t. t. Rectore Magnifico numero civium academicorum almae universitatis Friderici Guilelmi adscriptus, scholam medicam coram Ill. Bartels t. t. Decano maxime spectabili professus sum. Ab eo inde tempore virorum Illustrissimorum et Experientissimorum hisce interfui praelectionibus.

Ill. Hermbstaedt de physice generali, de chemia experimentalis et pharmaceutica. Ill. Mitscherlich et Ill. Schubart de chemia experimentalis, Ill. Link de botanice, historia naturali et Toxicologia. — Beat. Hayne de botanice. Ill. Schultz de zoologia. Beat. Hegel de logice. Ill. Boeckh de Taciti historiis. Beat. Rudolphi de encyclopaedia et methodologia medica,

anatomia universali et organorum sensuum, de
physiologia et de anatomia comparata, Beat.
Knape de osteologia, splachnologia et synde-
smologia, Ill. F. Hufeland de pathologia gene-
rali et semiotice, Ill. Eck de Therapia univer-
sali, Ill. Osann de materia medica, Ill. Hecker
de pathologia speciali, Ill. Horn de therapia
speciali nec non de morbis syphiliticis, Ill. Ca-
sper de morbis infantum, de arte formulas me-
dicas concinnandi, de medicina forensi et cho-
lera morbo. Ill. Kluge de doctrina de ossibus
fractis et luxatis, de akiurgia et fascias impo-
nendi arte. Ill. Busch de arte obstetricia et
Ill. Jüngken de chirurgia. Artem cadavera
rite dissecandi beati Knape et Rudolphi me-
docuerunt.

Ad praxin medicam, chirurgicam, ophthal-
miatricam et obstetriciam exercendam Perill. Hu-
feland, Ill. Osann, Cel. Busse, Ill. Wolff,
Ill. Kluge, Ill. Bartels, Ill. de Graefe, Cel.

Barez, Ill. Busch, Ill. Jüngken et Ill. Rust
me docuerunt.

Tentaminibus tam philosophico quam me-
dico nec non examine rigoroso coram gratiosa
medicorum facultate rite absolutis, spero fore
ut, dissertatione et thesibus defensis, summi in
utraque medicina honores in me conferantur.

THESES DEFENDENDAE.

- I. Ungues et tota tela cornea albumini quidem similes, sed propria animalis materies sunt.
 - II. Ungues nihil aliud, quam cuticula indurata sunt.
 - III. Ungues ex foliolis et laminis constructos esse puto.
 - IV. Vomitus non semper ventriculi est actus.
 - V. Phthiseos pulmonalis causa proxima per sunt tubercula.
 - VI. In morbis nil nisi symptomata curantur.
 - VII. Jodium interne sumptum remedium est valde anceps.
-

THESIS DEFEENDENDAE

- I. Ugnus et lola lora correa albumina
quidam similes, sed propriis animalis
materiam sunt.
- II. Ugnus nihil aliud, quam calicula in-
dura sunt.
- III. Ugnus ex folliculis et lamina consti-
tus case pulo.
- IV. Ugnus non semper carnicus est actus.
- V. Phthisis pulmonalis causa proxima
per sua tubercula.
- VI. In morbis illi nisi syphilis curantur.
- VII. Tubercula interna sanguinem turbant
et solis anget.